

27 Neviditelnost

Dušek Tomáš

calibre 0.9.6

Neviditelnost

Tomáš Dušek

Byl jsem na kontrole. Našli mi v krvi zbytkový alkohol a špatný cholesterol.

Ptal jsem se své doktorky, co to znamená.

„To znamená, že jste tlustý ožrala.“ Odpověděla mi. „Ale teď vážně.“
Pokračovala. „Musíte zhubnout, nebo vám začnu předepisovat prášky.“

Vzal jsem si její slova k srdci. Chodím každý den do práce pěšky. Z Libně do Vinohrad. Přes šest kilometrů. Vidět to ale na mě není.

Procházím Krejcárkem, potom Parukářkou. Na Olšanském náměstí je hustý provoz. Policista stojí na druhé straně silnice a hlídá.

„Zkouška je tu.“ Napadne mě.

Vstoupím do vozovky, mimo přechod. Policista na mě zaměří pozornost. Naše oči se na setinu vteřiny střetnou, pak mě lehce sjede pohledem a dál sleduje provoz.

Projdu kousek okolo a pokračuji v chůzi.

Opět jsem prošel zkouškou neviditelnosti. Mám radost.

Stoupám ulicí a vzpomínám na chvíli, kdy jsem se s neviditelností setkal poprvé.

Stalo se to dávno. Určitě je to víc než dvacet let.

Byla to podobná situace. Rušný provoz, policista na druhé straně, přechod nedaleko.

Jeden pán vstoupil přede mnou do vozovky a přecházel. Šel jsem za ním, ve slepé naději, že policista když tak odchytí jeho, a mě si nebude všímat.

Dopadlo to naopak. Policista zastavil mě a jeho si ani nevšiml.

Naštěstí to skončilo domluvou.

Na tramvajové zastávce jsem nastoupil do stejné tramvaje, jako ten pán, co šel přede mnou.

Stoupli jsme si na zadní plošinu, protože místa k sezení už byla obsazená.

„Taky bych chtěl mít známé u policie.“ Řekl jsem polohlasem a sledoval dopravu skrze velké zadní okno tramvaje.

Chvilku bylo ticho.

„Myslíte toho policajta?“ Ozval se pobavený hlas. „Neviděl mě.“

„Neviděl vás?“ Dál jsem sledoval ubíhající cestu. „Šel jste přede mnou. Musel vás vidět.“

Pán se otočil od okna, a pozorně projel pohledem celou tramvaj.

„Neviděl mě.“ Opakoval. „Podíval se na mě, a já se podíval na něj. Tvářil jsem se tak, že mu bylo jasné, že pokud mě odchytí, budou se mnou problémy. Pak se podíval na vás. Vy jste se lekl a dostal jste strach. Podvědomě to vycítil, a proto šel po vás. Byl jste pro něj lehčí kořist. Jeho mozek už mě vypustil. Kdybyste se ho zeptal, proč vzal vás a ne mě, tvrdil by vám, že mě neviděl. A nelhal by.“

Teď jsem se otočil od skla i já a pozorně si ho prohlédl.

Nic zajímavého. Tuctový obličej, tuctové oblečení.

„Nevěříte mi?“ Zeptal se.

„Nevěřím. Nevěřím vám, že vás ten policista neviděl.“

„Nevěříte mi, protože mě vidíte. Ale za pár hodin už mě nedokážete popsat. Nebudete vědět, jaké jsem měl oblečení. Nevzpomenete si na boty.“

Sjel jsem očima dolů.

„Nemá to cenu.“ Zasmál se. „Tuctové boty.“

„Jak to že, že já vás teda vidím?“ Nedal jsem se.

„Protože chci, abyste mě viděl. Protože pro mě nejste nebezpečný. Vidíte mě vy, ostatní chodci, řidiči aut. Nemám chuť neustále někomu uskakovat z cesty, nebo běhat před autem. Ale nevidí mě policajti a revizoři.“

„Chcete říct, že jezdíte na černo. A nikdy jste nezaplatil pokutu.“

„Pokutu jsem občas zaplatil.“ Přiznal. „Hlavně v začátcích. Když jsem to ještě moc neuměl. Anebo když mě revizor překvapí.“

Vzpomněl jsem si, jak zkontroloval pohledem celou tramvaj.

„Musím se zadívat revizorovi do očí dřív, než ke mně přijde. Pak mě nechá jít.“ Pokračoval.

„Proč by to dělal?“

„Nevidí mě.“

„To je přece blbost.“

„Jak myslíte.“ Pokrčil rameny. „Lidský mozek je přetížen hromadou informací, které musí každou vteřinu zpracovávat. Proto některé věci vypouští. Zvláště ty, které se mu nechce zpracovávat. Nebo ty, které nezná.“

„Které nezná?“

„Podívejte.“ Pán si stoupl ke dveřím. „Když připlul Kryštof Kolumbus do Ameriky, hodně indiánů jeho lodě nevidělo. Jejich mozek je nedokázal spojit s ničím známým, tak je prostě ignoroval. Až když někteří na ně začali ukazovat, uviděli je i ostatní.“

„Je to těžké se to naučit? Ta neviditelnost?“

„Docela ano.“ Dveře se otevřely a pán vystoupil. „Ale raději se to neučte.“ Zavolal do tramvaje.

„Proč?“

„Má to vedlejší účinky. Začnete vidět věci, o kterých byste si zrovna nepřál, abyste je viděl.“

Dveře se zavřely a tramvaj se rozjela. Otočil jsem se zpátky k oknu a hledal v davu lidí toho pána. Ale nikde jsem ho neviděl.

201301081236

PS: Dřív to nebylo, ale dnes se dá už sehnat několik dokumentárních filmů na toto téma. V jednom z nich vás požádají, abyste spočítali, kolik lidí přecházejících přes přechod pije limonádu brčkem. Když pokus skončí, nezeptají se vás na číslo, ale jestli jste viděli mezi lidmi opici, nebo bílého králíka. Skoro nikdo je tam neviděl. Když záznam znovu pustí, opravdu se mezi lidmi prochází člověk v kostýmu králíka a potom myslím v kostýmu gorily.